

Капітанові сорок років,
Розумієте — сорок років.
Це немало вже — сорок років,
Та яких іще сорок літ!
Океани його гойдали,
Білі чайки над ним кричали,
Його знали порти й причали
Всіх морів і усіх країн.
І він тихо ступає трапом,
Наквапливо ступає трапом.
З-під кашкета із жовтим крабом
Перший сніг, ранній сніг сивин.
Капітана вітають друзі,
Як ведеться, вітають друзі,
В ресторані, в приморській смузі
П'є він з ними кубинський ром.
А за вікнами — даль простора,
Синій вечір і Кримські гори,
Й сонце в хмару сіда над морем,
Провістивши на завтра шторм.

Капітану шторми обридли, —
А кому вони не обридли?
Капітану шторми обридли,
Капітан поважає штиль.
І, схиливши чоло в долоні,
Похиливши чоло в долоні,
Він вдихає вітри солоні
І вслухається в плескіт хвиль.
...Так, сьогодні у нього свято,
Ну, звичайно, сьогодні свято,
І він радий, що в нього свято
Тут, на березі, на землі.
Капітан пригощає друзів,
Щедро так пригощає друзів,
Проголошує тост
За друзів
І за всі, що в морях
Кораблі.
А коли маяки засвітять,
Коли в ніч маяки засвітять,
Капітан скине чорний кітель

На квартирі, де рік не був,
І дістане з шухляди фото,
Обережно дістане фото,
Покладе перед себе фото,
Ще й погладить цупкий папір.
Ех, літа!
Русокоса жінка,
Молода і вродлива жінка,
Недосяжно далека жінка
Усміхається перед ним.

Біля неї в матросці хлопчик,
Миловидний чорнявий хлопчик,
Біля неї в матросці хлопчик,
Капітан тихо шепче:
«Син».
Він привіз йому подарунки,
Ось — привіз йому подарунки,
Він привіз йому подарунки —
Сувеніри зі ста країн.
Їм, напевно, зрадів би хлопчик,
Неодмінно зрадів би хлопчик,
Ну, звичайно, зрадів би хлопчик, —
Тільки де тепер його син?

Капітан обертає фото,
Ніжно так обертає фото,
Капітан обертає фото,
На звороті чита рядки:
«Як не вернешся з моря —
Ждатиму,
Як не вернешся з неба —
Ждатиму,
Як не прийдеш з дороги —
Ждатиму...» —
Не діждалась,
Пішла-таки.
І хоч міг він її спинити,
Розумієте, міг спинити,
Жінці треба когось любити,
Море кинь — і вона твоя.
Та коли залишає жінка —

Це болить,
Залишає жінка.
А коли залишаєш море,
То на дідька такий моряк!

А йому ж уже сорок років,
Розумієте, сорок років.
Він встає, мовчазний, високий,
Довго дивиться на маяк.
Десь за вікнами б'ються хвилі,
Мають крилами чайки білі,
І дарма, що уже він сивий,
А без моря йому — ніяк.
